

Arrest

nr. 247 585 van 15 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. FADILI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 september 2012 wordt de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 25 september 2012 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar.

Op 6 december 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer B.M.

Op 5 juni 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juni 2018 dient de verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer B.M.

Op 19 december 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 221 364 van 17 mei 2019 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 20 december 2018 dient de verzoeker voor de derde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer B.M.

Op 19 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 juli 2019 dient de verzoeker voor de vierde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer B.M.

Op 6 januari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 januari 2020 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2019 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voornaam: N. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1979

Geboorteplaats: Z. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 26.07.2019 voor de derde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer B. M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.12.2016 te Antwerpen
- 'attestation administratif' n°899 dd. 07.08.2017 op naam van betrokkene
- 'certificat administrative de soutien de famille' n°737 dd. 23.08.2017 en actualisatie dd. 21.01.2019
- verklaring op eer dd. 02.11.2016
- '(geactualiseerd) 'attestation de déclaration des salaires' (CNSS) op naam van betrokkene
- 'registre du commerce' dd. 21.07.2017 op naam van betrokkene
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2012' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2013' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2014' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n°17641/2017 dd. 27.10.2016 met betrekking tot het jaar 2015
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n°17641/2017 dd. 20.07.2017 met betrekking tot het jaar 2016 en
- actualisaties van de attestation du revenu global imposé" op basis van verklaring op eer voor de jaren 2008 tot 2010, 2018 en 2019 (attesten van 08.01.2019)
- 'attestation de non-imposition a la taxe d'habitation' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'certificat de non inscription sur les registres immobiliers' n°M088218 dd. 05.07.2018
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.09.2009, 26.11.2009, 12.05.2010, 21.01.2011, 26.01.2017, 22.07.2017, 17.10.2017, 28.12.2017 en 09.01.2018
- diverse documenten Zilveren Kruis en De Voorzorg op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (loonfiches, jaar opgave).

Deze documenten werden reeds voorgelegd of zijn slechts actualisaties van reeds voorgelegde stukken, in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 06.12.2017 en 20.06.2018 en/of 20.12.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.06.2018, 19.12.2018 en/of 19.06.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. Er kan tevens verwezen worden naar arrest RvV nr. 221.364 dd. 17.05.2019. De voorgelegde geregistreerde huurovereenkomst en de gezinssamenstelling doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“4.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien heeft verwerende partij geen belangenafweging gemaakt in zijn bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde Van Mensel moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

5.-

Artikel 47/3 § 2 bepaald:

“(…)”

Het ‘ten laste zijn’ is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

6.-

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk geen rekening houdt met zowel de geactualiseerde als voorgaande bewijsstukken en de wet tevens verkeerdelijk interpreteert m.b.t. de bewijslast.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom de voorgelegde stukken niet afdoende zijn? In de bestreden beslissing wordt onvoldoende besproken door verwerende partij wat de precieze redenen zijn van de weigering.

Verzoeker legt tal van bewijsstukken voor van zijn onvermogen en het ten laste zijn van de referentiepersoon zowel betrekking hebbende in het land van herkomst als in België. Met verzoekers

nieuwe aanvraag tot gezinshereniging op 26.07.2019 actualiseert mijn verzoeker de bewijsstukken naar aanleiding van de vorige beslissing van verwerende partij d.d. 19.12.2018: "... het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren".

Het komt toe aan verwerende partij om per stuk en in concreto uit te leggen waarom het "ten laste" zijn niet bewezen wordt.

Verzoekende partij verwijst hierbij naar het paspoort met visum kort verblijf in Hilversum, als onderdeel een stuk dat aantoonde dat mijn verzoeker ten laste is van zijn broer voor de aankomst in België en derhalve zelfs deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland.

Verwerende partij vermeld (sic) hierover in haar bestreden beslissing helemaal niets.

Verzoeker legt bewijsstukken voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige wijze geld heeft verstuurd naar verzoeker in het land van oorsprong.

Verwerende partij houdt met deze feitelijkheden tevens geen rekening in haar bestreden beslissing.

Bovendien zegt het Hof van Justitie in zijn arrest:

"Het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, aldus het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, pt. 23)."

Het louter verwijzen naar het arrest nr. 221364 van 17 mei 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting en vorige gezinsaanvragen is onvoldoende opdat een beslissing afdoende wordt gemotiveerd.

Verwerende partij dient in zijn beslissing in concreto uit te leggen waarom de geactualiseerde documenten niet afdoende zijn om de voorwaarde van het ten laste te zijn te vervullen. De enige onduidelijke reden dat verwerende partij opwerpt is dat de nieuwe bewijsstukken slechts actualisaties zijn van voorgaande bewijsstukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorgelegde en bijkomende stukken onzorgvuldig werden onderzocht.

Verzoeker verwijst nogmaals naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie: een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing kan niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

7.-

In de bestreden beslissing volgt verwerende partij zijn eigen strikte interpretatie dewelke in strijd is met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en dewelke dus juridisch gezien niet aanvaardbaar is.

Verzoeker verwijst hierbij naar de Mededeling van de commissie aan het Europees parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Brussel, 2.7.2009 COM(2009) 313 definitief).

De bovenvermelde mededeling stelt onder meer :

"Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten."

De motivering van verwerende partij in het kader van de voorgaande aanvraag tot gezinshereniging dat verzoeker "volwassen" is en er mag verwacht worden dat hij in het land van oorsprong een leven kan opbouwen zonder de referentiepersoon kan uiteraard geen argument zijn en baseert hij zich op onjuiste feiten.

De mededeling stelt vervolgens dat:

" ... In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid. Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn".

Dat verzoeker in het administratief dossier, naast andere bewijsstukken, meerdere attesten van het land van oorsprong indient.

Dat verzoeker bij monde van diens raadsman binnen drie maanden nog bijkomende documenten heeft voorgelegd, onder andere:

3...

1. Bewijs van ziektekostenverzekering van referentiepersoon en verzoeker;
2. ID kaart van de referentiepersoon + Nederlandse paspoort van de referentiepersoon;
3. Verklaring van geen financiële steun van verzoeker en referentiepersoon;
4. Bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon;
5. Bewijs ten laste te zijn of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van referentiepersoon:
 - a. Geldstortingen door referentiepersoon aan verzoeker in het verleden naar het land van herkomst;
 - b. Attesten uitgaande van de Marokkaanse overheden:
 - i. 'Attestation administratif': Uit deze attesten blijkt evenzeer dat verzoeker voor zijn vertrek uit Marokko deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon, nu de attesten aantonen dat verzoeker en de referentiepersoon samenwoonden op hetzelfde adres,
 - ii. 'Certificat administratif de soutien de famille' en 'Declaration', waaruit afdoende wordt aangetoond dat verzoeker reeds in het land van herkomst financieel werd, en thans nog steeds, onderhouden door de referentiepersoon en door hem ten laste werd genomen.;
 - iii. 'Attestation de prise en charge' uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker in het jaar 2008 t.e.m. 2010 financieel ten laste was van de referentiepersoon;
 - c. Kopie vervallen paspoort van verzoeker: waaruit blijkt dat via een Nederlands visum naar Nederland is gekomen om zich te voegen bij zijn Nederlandse broer (referentiepersoon &) te Hilversum in Nederland op 18 april 2011;
 - d. Gezinssamenstelling;
6. Bewijs van onvermogen;
 - a. Fiscale fiche van het inkomstenjaar 2012 t.e.m. 2016;
 - b. Fiscale fiche van het inkomstenjaar 2008 t.e.m.2010 waaruit blijkt dat verzoeker reeds onvermogen was op het moment dat hij nog in zijn land van herkomst verbleef;
 - c. Fiscale fiche van het inkomstenjaar 2018;
 - d. 'Attestation de déclaration des salaires' uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten houdende de gehele loopbaan van de aanvrager;
 - e. 'Certificat négatif – registre du commerce' uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeker niet is ingeschreven in het handelsregister;

f. 'Attestation de non-imposition a la taxe d'habitation' en 'Certificat de non inscription sur les registres immobilier' uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit blijkt dat verzoeker over geen onroerende goederen beschikt in het land van herkomst, zijnde Marokko;

7. Geregistreerde huurovereenkomst van de referentiepersoon.

..."

De voormelde stukken werden samen met een begeleidend nota vergezeld van een inventaris van de stukken aan de dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt per e-mail.

In de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat een deel van deze voormelde stukken niet werden besproken in de bestreden beslissing.

De verwerende partij hield ook geen rekening met de bijkomende stukken die werden bijgebracht bij de volgende aanvraag.

Verwerende partij heeft hierover in haar weigeringsbeslissing geen woord gerept!

Verder, nergens in de wet of de rechtspraak wordt er melding gemaakt dat attesten van een overheid op basis van een verklaring op eer niet als bewijsstukken kan aanvaard worden. Verwerende partij stelt in zijn bestreden beslissing en voorgaande beslissingen dat er geen rekening kan gehouden worden met deze attesten.

De verwerende partij betwist met andere woorden de rechtsgeldigheid van de attesten terwijl het ten laste zijn met alle mogelijke middelen kan bewezen worden.

Het Europees Hof van Justitie in het arrest Jia van 9.1.2007 (C-1/05) verduidelijkt:

"De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35)". Dit betekent dat de Lidstaten zich soepel moeten opstellen met betrekking tot het bewijs van de afhankelijkheidsband en de beoordeling ervan. De vereiste van een bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, kan het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen en is bijgevolg onverenigbaar met het Unierecht (EHJ, Reyes, 16.1.2014, 423/12, §26). Het Hof verwijst in dezelfde paragraaf naar punt 60 van de besluiten van de advocaat-generaal in deze zaak: "60. Ik schaar mij derhalve volledig achter de door de advocaat van Reyes ter terechtzitting voor het Hof geformuleerde vraag welke verdere bewijzen verzoekster in het hoofdgeding had kunnen overleggen opdat haar verzoek zou worden ingewilligd, en herinner eraan, zoals richtlijn 2004/38 doet(40), dat de nationale autoriteiten ervoor moeten zorgen dat de grondrechten worden geëerbiedigd en dat de waardigheid van de familieleden van de burgers van de Unie wordt beschermd wanneer zij hun verblijfsaanvragen onderzoeken".

De gemachtigde dient bij zijn beoordeling van het begrip 'ten laste' te handelen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie en de grenzen die daarin worden getrokken.

Het is uiteraard voor verzoeker niet evident om aan te tonen dat verzoeker onvermogen was in het land van oorsprong. Dat verwerende partij in tegenstelling tot wat de rechtspraak van het Hof van Justitie gebied strenge criteria hanteert in de beoordeling van de afhankelijkheidsband met de referentiepersoon. In de praktijk kijkt verwerende partij naar overschrijvingen gedurende een bepaalde periode, het inkomen van de referentiepersoon en bewijs van onvermogen. Verzoeker heeft al deze bewijzen geleverd maar faalt verwerende partij in de bestreden beslissing om voor elke criteria te motiveren waarom de bewijsstukken niet afdoende zijn?

Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging niet werd goedgekeurd. Meer nog, verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening houdt met authentieke stukken uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten, waaruit blijkt dat verzoeker onvermogen is en ten laste was van referentiepersoon. Verzoeker stelt zich inderdaad terecht de vraag welke stuk hij dan dient bij te brengen, wanneer zelfs authentieke attesten uitgaande van de bevoegde overheden niet voldoende blijken te zijn?

Bovendien heeft verwerende partij omwille van de volgende redenen onzorgvuldig gehandeld en de materiële motiveringsbeginsel miskent. Niet alle attesten van het land van oorsprong die voorgelegd werden door verzoeker zijn gebaseerd op een verklaring van eer. Zoals bijvoorbeeld de attestation de non-imposition a la taxe d'habitation dd. 02.07.2018, attestation de prise charge dd. 21.01.2019, certificat de non inscription sur les registres immobiliers dd. 05.07.2018, registre du commerce certificat negatif dd. 21.07.2017, attestation de declaration des salaires (in het jaar 2010). Deze attesten betreffen vaststellingen van de Marokkaanse overheid na onderzoek.

Uw Raad heeft in het arrest nr. 200215 van 23.02.2018 bepaald dat:

“Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een document heeft van de lokale Marokkaanse overheid – “certificat de charge de famille nr. 58/2017” van 8 februari 2017 waarin wordt gesteld dat de betrokkene in de jaren 2013 en 2014 ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Dit attest wordt door de gemachtigde beschouwd als een verklaring op eer omdat niet blijkt op basis van welke concrete gegevens de autoriteiten hebben vastgesteld dat de betrokkene ten laste werd genomen door zijn schoonzus. Verder wordt gesteld dat geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven zodat het niet [kan] worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij betoogt dat zij beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid ter beoordeling van de in het kader van de aanvraag voorgelegde stukken. Dit mag er haar echter niet van weerhouden om de inhoud van deze stukken met de vereiste zorgvuldigheid te beoordelen en uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat gelden, kan uit de inhoud van het voorgelegde certificaat niet worden afgeleid dat het is opgesteld op basis van een verklaring op eer van de verzoekende partij zelf, dan wel de referentiepersoon. De rechtspraak waarnaar zij in haar nota verwijst kan dan ook niet worden aangebracht in de huidige casus, nu in dat geval wél uitdrukkelijk bleek dat het attest het gevolg was van een verklaring op eer. Eén en ander klemmt des te meer nu de verzoekende partij kan worden bijgetreden dat artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat in de documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst en die het ten laste zijn aantonen melding moet worden gemaakt van de gegevens waarop deze overheden zich steunen. Het is dan ook onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat het voorgelegde attest dient te worden beschouwd als een verklaring op eer omdat eruit niet zou blijken op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hun vaststellingen hebben gedaan. Aangezien het uitgangspunt dat werd ingenomen bij de beoordeling van het betrokken stuk – met name dat het zou zijn opgemaakt ten gevolge van een verklaring op eer – geen steun vindt in de inhoud ervan, kan ook niet zonder meer worden volgehouden dat andere documenten zouden moeten worden voorgelegd om de inhoud te staven. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.”

8.-

Verwerende partij stelt vervolgens in de weigeringsbeslissing het volgende:

“Het gegeven dat betrokkene sedert december 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Dat verzoeker echter met elk passend middel (inkomstenbewijzen, geldoverschrijvingen, attesten van de Marokkaanse autoriteiten) heeft aangetoond dat hij ten laste is van zijn broer en dus niet louter verwijst naar de huurovereenkomst en domicilie. Dat uit de bijgebrachte stukken minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, ontegensprekelijk blijkt dat verzoeker weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980. De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk ander passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen. Deze afhankelijkheidsband bestond reeds in het land van herkomst. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie certificat administrative de soutien de famille dd 23.08.2017).

9.-

Zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, quod non, dient Verwerende partij een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft gedaan. De tegenpartij houdt geen rekening met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij. Alsook het feit dat verzoeker inmiddels reeds jaren en ononderbroken in België verblijft bij de referentiepersoon en de precaire situatie waarin verzoeker vertoefde in het land van herkomst. Dat verzoeker tevens geen gevaar vormt voor de openbare orde.

10.-

Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoeker niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd.

Dat verzoeker aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 47/1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 47/3 §2 VW, met name attesten uitgaande van de bevoegde overheden van het land van herkomst en elk passend middel.

Uit de overgemaakte stukken blijkt ook dat de referentiepersoon meer dan voldoende inkomsten heeft om verzoeker ten laste te nemen, en niet ten laste te vallen van de Belgische staat.

Deze ten laste neming bestond reeds in het land van herkomst, en vervolgens verder werd gezet in Nederland (alwaar hij deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon te Hilversum), zodat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon nog steeds bestaat en derhalve verder werd gezet in België. Dit wordt overigens door een attest afgeleverd door zowel de Marokkaanse overheid officieel bevestigd (zie certificat administrative de soutien de famille + Attestation de prise en charge) als het vorige paspoort van verzoeker.

De motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsplicht en de bovengenoemde wetsartikelen werden geschonden door de bestreden beslissing.

Dit enig middel is ernstig en gegrond."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt:

"Het enige middel voert de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1, 47/3 en 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen

Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden. Het middelenonderdeel dient op dit vlak hoe dan ook dan ook als onontvankelijk beschouwd te worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt haar betoog aan met een theoretische uiteenzetting in verband met de formele motiveringsplicht.

2. Vervolgens zet verzoekende partij verder met een citaat van artikel 47/3, §2 waarbij zij een theoretisch betoog ontwikkelt in verband met het ten laste zijn. Men geeft aan niet te begrijpen waarom de aangevoerde stukken niet voldoende zouden zijn. Bovendien zou het beweerdelijk aan verwerende partij toekomen om stuk per stuk uit te leggen waarom dit ten laste zijn niet bewezen zou worden. Er wordt gewezen op beweerd regelmatige geldstorting naar het land van herkomst. Er werden bijkomende gegevens voorgelegd en het is niet duidelijk voor verzoekende partij waarom deze niet voldoende zouden zijn.

De bijkomende stukken zouden zelfs ten dele niet besproken worden in de bestreden beslissing.

3. Verzoekende partij wijst er op dat niet al deze documenten volgen op een verklaring op eer en dat verwerende partij beweerdelijk te strenge criteria zou hanteren.

4. De referentiepersoon zou bovendien meer dan voldoende middelen hebben om verzoekende partij ten laste te nemen.

5. Er zou geen rekening gehouden worden met de gezinssituatie van verzoekende partij, onder andere door geen rekening te houden met haar jarenlange verblijf in België.

6. Verzoekende partij besluit dat zij beweerdelijk aan alle voorwaarden voldoet voor een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

3 Verzoekende partij houdt in haar verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 47/1 en 47/3 van de Wet van 15.12.1980 zou schenden.

In zoverre verzoekende partij een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, is deze als "overig familielid" gesteund op de bepalingen van artikel 47/1 van de Wet van 15.12.1980.

De tekst van dit precieze artikel stelt dat:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° (...);
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3 (...)."

De op heden voorliggende procedure heeft betrekking op een aanvraag tot gezinshereniging met een broer, meer bepaald de heer M. B. (...), van Nederlandse nationaliteit.

4. Naar aanleiding van de laatste aanvraag van 26.07.2019 vanwege verzoekende partij werd er door verwerende partij opnieuw een onderzoek gevoerd naar de mogelijkheid om een dergelijke verblijfskaart af te leveren aan verzoekende partij.

Hierbij komt het aan verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij onder het toepassingsgebied valt van het voormelde artikel 47/1, 2° van de Wet van 15.12.1980 en het artikel 47/3, §2 van dezelfde Wet waarin gesteld wordt dat:

"§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij om stukken voor te brengen waaruit zou moeten blijken dat zij inderdaad deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst en financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon, zijnde een broer met Nederlandse nationaliteit, maar welke in België woonachtig is.

Na het ontvangen van de stukken, en ook de nog later bezorgde stukken, heeft verwerende partij een grondig onderzoek gevoerd naar de inhoud en bewijswaarde van deze stukken waarbij deze stuk beoordeeld werden.

De bestreden beslissing geeft trouwens een duidelijk overzicht van de beoordeelde stukken:

"- reispaspoort Marokko ((...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.12.2016 te Antwerpen
- 'attestation administratif n°899 dd. 07.08.2017 op naam van betrokkene
- 'certificat administrative de soutien de famille' n°737 dd. 23.08.2017 en actualisatie dd. 21.01.2019
- verklaring op eer dd. 02.11.2016
- '(geactualiseerd) 'attestation de déclaration des salaires' (CNSS) op naam van betrokkene
- 'registre du commerce' dd. 21.07.2017 op naam van betrokkene
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2012' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2013' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2014' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n°17641/2017 dd. 27.10.2016 met betrekking tot het jaar 2015
- 'attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n°17641/2017 dd. 20.07.2017 met betrekking tot het jaar 2016 en
- actualisaties van de "attestation du revenu global imposé" op basis van verklaring op eer voor de jaren 2008 tot 2010, 2018 en 2019 (attesten van 08.01.2019)
- 'attestation de non-imposition a la taxe d'habitation' n°29686/16 dd. 02.07.2018
- 'certificat de non inscription sur les registres immobiliers' n°M088218 dd. 05.07.2018

- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.09.2009, 26.11.2009, 12.05.2010, 21.01.2011, 26.01.2017, 22.07.2017, 17.10.2017, 28.12.2017 en 09.01.2018
- diverse documenten Zilveren Kruis en De Voorzorg op naam van betrokkene en de referentiepersoon
- geactualiseerde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (loonfiches, jaaropgave)."

Verwerende partij heeft in eerste instantie hierop geantwoord door te stellen dat:

"Deze documenten werden reeds voorgelegd of zijn slechts actualisaties van reeds voorgelegde stukken, in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 06.12.2017 en 20.06.2018 en/of 20.12.2018, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 05.06.2018, 19.12.2018 en/of 19.06.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden. Er kan tevens verwezen worden naar arrest RvV nr. 221.364 dd. 17.05.2019. De voorgelegde gereistreerde (sic) huurovereenkomst en de gezinssamenstelling doen geen afbreuk aan deze vaststellingen."

5. In tweede instantie heeft verwerende partij ook een onderzoek gevoerd naar de overige argumenten.

Conform de rechtspraak van het EHRM dient de noodzaak van materiële steun te bestaan in het land van origine of van herkomst van de ascendent op het moment dat hij de aanvraag stelt om de Europese burger te vervoegen.

Het bewijs van de materiële steun kan gedaan worden door elk gepast middel, waarbij het loutere engagement om dit familielid ten laste te nemen en dit gedaan door de Europese onderdaan of diens echtgenoot kan niet gezien worden als het bewijs van het bestaan van een reële afhankelijkheidsband.⁸

Verwerende partij herinnert hiervoor tevens aan het feit dat, alhoewel erkend wordt dat het bewijs van het ten laste nemen door elk bewijsmiddel kan aangevoerd worden, dit bewijs moet aantonen dat de materiële steun door de persoon die het recht op gezinshereniging opent noodzakelijk was voor verzoekende partij om in haar behoeften te voldoen.

Het Europese Hof van Justitie heeft in deze zin geoordeeld dat de bepalingen van het toepasselijke Europese recht geïnterpreteerd dienen te worden als : "in deze zin dient verstaan te worden onder « ten laste zijn » het feit voor het familielid van de Europese onderdaan welke gevestigd is in een lidstaat in de zin van artikel [49 VWEU], de materiële steun nodig te hebben van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn essentiële behoeften te kunnen voorzien in het land van origine of van herkomst op het moment dat hij verzoekt om de persoon die het recht op gezinshereniging opent, te vervoegen (vrije vertaling)".

In de rechtspraak van Uw raad kon reeds vastgesteld worden dat verwerende partij in haar standpunt waarbij de persoon die het recht op gezinshereniging opent en in het hoofdbestanddeel van de behoeften van verzoekende partij zou voorzien, niet gevolgd werd. Deze interpretatie zou te strikt en niet compatibel zijn met de Europese rechtspraak die niet eist dat de verzoekende partij geen andere mogelijkheid zou hebben om in de eigen behoeften te voldoen. De verzoekende partij dient echter evenwel te bewijzen dat de het ten laste zijn daadwerkelijk aanwezig is.

In het voorliggende geval is verzoekende partij duidelijk in gebreke gebleven om een daadwerkelijke band van afhankelijkheid in het land van herkomst te bewijzen.

Om de afhankelijkheidsrelatie in casu aan te tonen heeft verzoekende partij een reeks documenten neergelegd: waaronder betalingen aan verzoekende partij, een attest van behoeftigheid uit Marokko en de inkomsten van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing stelt na evaluatie van deze stukken:

"Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

De combinatie van deze vaststellingen leidt er toe dat verwerende partij volgende conclusie zal trekken uit het geheel van de voorgebrachte stukken:

“De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

6. Het feit dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om zijn broer te onderhouden is niet dienstig in dit verband vermits dit geen criterium is dat wordt gebruikt ter beoordeling van de gestelde aanvraag tot verblijfskaart.

7. Teneinde deze beslissing te nemen werd er rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij.

Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij enkel rekening te houden met haar gezinsleven, maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken.

Bovendien vergenoegt verzoekende partij er zich mee op een vage en algemene manier aan te geven dat er sprake zou zijn van een privéleven in België of dit leidt verwerende partij toch minstens af uit de bewoordingen van het verzoekschrift van verzoekende partij. Verzoekende partij legt geenszins concreet uit wat de aard en de intensiteit is van de private relaties die zij in België heeft. Dit behoudens de aanduiding dat ze reeds lang aanwezig zou zijn op het grondgebied van het Rijk. Het komt dan ook gepast voor om er aan te herinneren dat het begrip van privéleven zich in concreto beoordeelt en niet uit de loutere omstandigheid dat verzoekende partij minder of langer op het grondgebied verblijft, kan afgeleid worden.

8. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Er is evenmin sprake van een automatisme wel integendeel nu er blijkt dat de beslissing betrekking heeft op alle elementen en dat alle door de verzoekende partij opgeworpen elementen geëvalueerd en beoordeeld werden in de bestreden beslissing. Het is aan verwerende partij om een beslissing te nemen op basis van de elementen die haar worden aangeleverd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

9. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

10. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 47/1 en 47/4 van de Vreemdelingenwet.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan de beslissing is genomen om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. In de akte wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker *“niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie”* omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat hij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*. De bestreden beslissing bevat voorts een opsomming van de documenten die de verzoeker heeft voorgelegd ter staving van de voorwaarden van artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en de gemachtigde stelt vervolgens dat deze voorgelegde stukken reeds eerder werden voorgelegd of slechts actualisaties zijn van reeds eerder voorgelegde stukken zodat wordt verwezen naar de eerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf (bijlages 20 van 5 juni 2018, 19 december 2018 en 19 juni 2019). Daarnaast wordt tevens verwezen naar 's Raads arrest nr. 221 364 van 17 mei 2019 waarbij het beroep tegen de bijlage 20 van 19 december 2018 werd verworpen. Tot slot geeft de gemachtigde nog aan dat de voorgelegde geregistreerde huurovereenkomst en de gezinssamenstelling *“geen afbreuk (doen) aan deze vaststellingen”*. De vraag rijst echter of deze motieven afdoende zijn.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de weigering van een aanvraag op grond van de artikelen 47/1, 2° en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet regelt de bewijslast terzake en luidt als volgt:

“§ 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen *“dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”* of *“dat zij deel uitmaken van zijn gezin”*, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met *“zijn gezin”* wordt bedoeld het gezin van *“de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”*. Uit artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden *“in het land van herkomst”* ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “*ander familielid*” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoonst:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

De verzoeker betoogt dat een deel van de voorgelegde stukken niet in de bestreden beslissing wordt besproken. Hij verwijst nadrukkelijk naar het paspoort met visum kort verblijf in Hilversum, dat werd voorgelegd om aan te tonen dat de verzoeker ten laste is van zijn broer voor de aankomst in België en waaruit zelfs zou blijken dat hij deel heeft uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in Nederland. De verzoeker voert aan dat hieromtrent helemaal niets wordt vermeld in de bestreden beslissing.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat, en het wordt door de verweerder in de nota met opmerkingen ook niet betwist dat de verzoeker in het kader van de onderhavige aanvraag en voorafgaand aan het treffen van de betreden beslissing een kopie heeft overgemaakt van zijn vervallen Marokkaans paspoort, geldig tot 22 oktober 2014, met daarin: een Schengenvisum ‘BNL2’ geldig van 15 april 2011 tot 30 mei 2011 voor één binnenkomst en een document ‘aantekeningen toezicht’ waarbij op 18 april 2011 ontheffing wordt verleend van de verplichting tot wekelijkse aanmelding onder de voorwaarde ‘Kort Verblijf’ met vermelding van Hilversum als de woon-of verblijfplaats. Het administratief dossier bevat tevens een brief én een mailbericht van 27 oktober 2019 van verzoekers advocaat aan de Dienst Vreemdelingenzaken met telkens de bijbehorende inventaris, waarin omtrent dit paspoort het volgende wordt gesteld:

“5. Bewijs ten laste zijn of deel te hebben uitgemaakt van het gezin van referentiepersoon

(...)

c. Kopie vervallen paspoort van verzoeker: waaruit blijkt dat via een Nederlands visum naar Nederland is gekomen om zich te voegen bij zijn Nederlandse broer (referentiepersoon) te Hilversum op 18 april 2011

(...)”

Van het vervallen paspoort met visum wordt in de bestreden beslissing echter geen melding gemaakt, noch bij de opsomming, noch elders.

De Raad wijst er op dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, tevens kan zijn voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

In de huidige bestreden beslissing verwijst de gemachtigde voor wat betreft de reeds bij de eerste verblijfsaanvraag voorgelegde documenten, naar de bijlages 20 van 5 juni 2018, 19 december 2018 en 19 juni 2019 van 5 juli 2019 en 's Raads arrest nr. 221 364 van 17 mei 2019. Deze stukken bevatten echter evenmin enig motief omtrent het vervallen paspoort met visum. Meer nog, uit de motieven van de vorige bijlages 20 en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker het vervallen paspoort met visum pas voor de eerste keer heeft voorgelegd ter ondersteuning van de thans voorliggende aanvraag.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat dat de verzoeker toelaat om te begrijpen waarom het vervallen paspoort met visum, waarvan ter ondersteuning van de aanvraag werd geargumenteed dat hieruit blijkt dat de verzoeker zich reeds in april 2011 bij zijn

broer in Nederland heeft gevoegd, niet volstaat om aan te tonen dat de verzoeker in het land van herkomst reeds ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn broer.

De gemachtigde heeft derhalve nagelaten om op afdoende wijze toe te lichten waarom de verzoeker niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen laat niet toe anders te besluiten, te meer nu de verweerder niet concreet ingaat op de kritiek dat er geen enkel motief wordt gewijd aan het voorgelegde vervallen paspoort met visum.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. De overige kritiek behoeft geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE